

El procés se l'estan carregant els que n'haurien de ser els líders

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 26 de febrer de 2020
Amics, amigues,

La professora Imma Tubella, catedràtica de Comunicació de la UOC, escriu al diari EL PUNT AVUI: "Cada mes penso que escriuré sobre educació, tecnologia o qualsevol tema que estic treballant en aquests moments, però el procés en què estem immersos m'obliga a continuar reflexionant sobre on som". Carai! He pensat: no sóc l'únic a qui li passa una cosa semblant. Si una persona tan docta com la professora Imma Tubella cau en la mateixa provocació, jo, pobre de mi! Dec estar excusat de fer-ho tan sovint.

El tema de l'educació també m'agrada, però no en sóc un expert. El de la tecnologia sembla que m'hauria d'agradar; sóc enginyer i editor de publicacions tècniques de tecnologies avançades, però, m'he quedat bastant desfasat. A mi em tocava parlar de feines de jubilat, que és el que realment sóc i als jubilats se'ls atorga els segells d'anar a buscar el pa, seure en un banc al sol, acompanyar i anar a buscar els nets a l'escola. Doncs, jo no faig res de tot això. El que sí faig és llegir el diari, però no a la biblioteca, que els tenen de franc; el llegeixo a casa. Ah! I, llegeixo moltes més coses que el diari; ja us ho deveu imaginar. Escric cartes com aquesta, algun llibre, articles i poemes que guardo al calaix per vergonya. No m'assec al banc de la plaça però passejo tot el que puc per prescripció facultativa. Cada vegada vaig a menys reunions, conferències i coses d'aquestes. Això sí, els arbres, les flors, els núvols, la natura, són el millor confort. Dels nets, no en parlo perquè em posaria tou i, potser, humitejaria el teclat.

És clar, un no oblida el que és. Endemés d'una persona bastant normaleta, només "normaleta", després de llegir el que sigui (també repasso les xarxes... i dono la llauna als amics) i passejo, a més de respirar a fons i guaitar si ha sortit una nova flor, un espàrrec o canta l'ocell de temporada, també penso, com penso quan em fico al llit i no puc dormir. Llavors, suposo que com la immensa majoria de mortals, em venen al cap un garbuix de coses que, de vegades, són difícils de destriar, analitzar, aprofundir i treure'n profit o, senzillament, conclusions. Sovint, molt sovint, penso a quin fill, filla o jove hauré de recórrer per solucionar un problema informàtic del qual jo solet no me'n surto, quines prioritats donaré als temes del capítol següent del llibre que tinc en procés; "haig de resumir, suprimir il·lustracions, com enfoco aquest tema..., avui en fallava la impressora, haig de fer còpies de seguretat, després de tanta feina..."

Avui no escriuré sobre política, però abans de posar-me a l'ordinador miro el VilaWeb.cat o el naciodigital.cat i, ja he begut oli! "JuntsXCat i ERC tracten de consensuar l'acte de Perpinyà". M'agafa mal de ventre quan veig que aquests dos no es posen d'acord. "El retorn d'Artur Mas sacseja JuntsXCat". "ERC i JuntsXCat divergeixen sobre la figura del relator en la taula de diàleg amb el govern de l'Estat". Resulta que tot el que he llegit abans al diari(s) de paper ja està obsolet; carai de Noves Tecnologies de la Informació! Fins i tot els informatius de la TV no diuen res de nou. Sort dels articles de fons com el de la professora Imma Tubella i tants altres; els diaris de paper algun dia s'estalviaran les notícies i es limitaran als comentaris, als articles de fons. I això ho diu un editor de llibres de paper, però jubilat.

Si, home, sí, al final em passarà el mateix que a la docta articulista Imma Tubella: parlaré del procés! Porca misèria! Si el procés se l'estan carregant els que n'haurien de ser els líders que arrosseguen el carruatge carregat d'independentistes emprenyats però que no perden, perdem,

l'esperança. Per què anirem a Perpinyà el dia 29? Doncs, perquè, malgrat tot i tots, seguim creient en un futur millor per als nostres fills, nets, besnets i noves generacions. I creiem que el camí passa per la República Catalana. S'han creat uns fonaments molt sòlids reforçats pel sacrifici d'aquells i aquelles que sí que van ser coherents i coratjosos amb les seves idees i que ara són a la presó o l'exili. Per això anirem a Perpinyà i seguirem endavant fins que ens rellevin.

Vostre,

Josep M. Boixareu Vilaplana